

Justitsminister og det Udvalg, som eventuelt bliver nedsat.

Hvis det af Ministeren forelagte Lovforslag finder Bifald og Flertal her i Tinget, skal jeg naturligvis ikke modsætte mig det, men jeg vilde ønske, at man vilde tage under Overvejelse, om man ikke vil gaa den, som det synes mig, simplere og naturligere Vej, som ikke i sig selv betyder nogen pekuniær Risiko for Staten.

P. Bjerre: Jeg anførte i Gaar, at det gode ved dette Lovforslag særlig er, at det skaber en ensartet Kødkontrol for hele Landet. Der har fra enkelte Sider været rejst Tvivl om Ensartetheden, men jeg paastaar fremdeles, at den er saa ensartet, som man i det hele kan tænke sig nogen Kontrol. Det er Landbrugsministeren, der udnævner de Dyr læger, der skulle føre Tilsyn, det er ham, der udfærdiger Instruksen og de Regler, hvorefter der skal synes. Ganske vist skal der i de forskellige Kommuner synes af forskellige Mænd, og nogle af disse kunne maaske skønne anderledes end andre, men Hovedsagen er, at Instruksen og de Regler, hvorefter der skal synes, ere saa ens, som det overhovedet kan tænkes. Er der en enkelt Ting, man kunde ønske bestemtere præciseret, hvad der kunde være Tale om i § 2, vil det kunne ske i et Udvalg. Princippet er, at Kødkontrollen er ensartet, og det er det, der er godtgjort i de faa Paragraffer, vi have her. Her have vi naaet det Maal, vi have kæmpet for med saa mange Ofre. Naar vi tænke paa, at vi have behandlet det store Forslag om Kødkontrol, at vi have haft en Kommission, der har stillet en Mængde Forslag, og en hel Mængde Spørgsmaal om vor udenlandske Kødkontrol og om Forbud mod fri Handel med disse Varer ifølge Lov er draget ind, store Spørgsmaal, som have grebet forstyrrende ind i vort almindelige Næringsliv, synes jeg, vi bør være glade for dette Forslag i dets Helhed.

I sin Tid var det maaske noget mere nødvendigt at tale om en udenrigs Kontrol, en Udførselskontrol, nu tror jeg ikke, det er paatrængende nødvendigt. Vi have efterhaanden faaet vor udenrigs Kødkontrol saaledes ordnet, at vi virkelig kunne bygge paa den. Det ærede Medlem for Rønne (Blem) har jo Ret, naar han siger, at naar vi hverken fra tysk eller norsk Side eller i det hele fra de Lande, hvortil vi udføre, have hørt nogen Klage, er der ikke Grund til at tale om udenrigs Kødkontrol, men det var der den Gang nogen

Grund til. Jeg maa dog advare mod den Tanke, at naar vi faa Lov til at sende vore mindre gode Varer ud af Landet, og de kunne passere, kunne vi være tilfredse. Vi staa os baade overfor os selv og overfor Udlandet ved at faa slaaet klart fast, at vi ønske at udsende vore allerbedste Varer. Jeg har for 6 à 7 Aar siden gaaet paa et Slagtehus med Inspektøren for de offentlige Slagtehus i Hamborg, og han kunde den Gang sige, hvilke Egne i Landet han særlig skulde have sin Opmærksomhed henvendt paa, han vidste, at i de og de Byer blev der ikke ført saa skarp Kontrol som andre Steder. Jeg har gaaet paa Kødmarkedet i England, og der kunde en Handelsmand sige mig: Vi have faaet daarlige Varer der og der fra, de havde den og den Fejl. Jeg anfører det for at vise, at i Udlandet ved man ikke blot, at der er begaaet Fejl, men hvilke Slagterier den daarlige Vare stammer fra, og hvem der har kontrolleret. Jeg nævner det, fordi vi nu ere komne saa vidt i denne Sag, som vi ere komne, takket være Landbrugsministeren og i det hele det Arbejde, der er gjort af Landbrugsorganisationer og Andelsforetagender.

Naar denne Sag altsaa nu er i Orden, er der vor indenrigs Kontrol tilbage, og der mangler der, som jeg sagde i Gaar, for at Udlandet fuldt ud skal anerkende os, at det, vi maa udføre til Udlandet, trygt kan gaa til alle vore Byer. Det maa vi have gjort baade for vor egen Værdigheds Skyld og særlig for Udlandets Skyld og paa en saadan Maade, at vi gøre Ret og Skel til alle Sider. Der er noget, der hedder Centralisation, og noget, der hedder Decentralisation. Vi anerkende Byernes Ret til at øve en vis Indflydelse, men den maa ikke være saa stor, at de ved deres Sundhedsvedtægter, eller hvad det ellers kan være, kunne hindre eller skade Landets nationaløkonomiske Fremvækst, og det kan ske ved, at de kommunale Vedtægter optage Bestemmelser, der hindre Varernes Forsendelse og Produktion paa den bedst mulige Maade. Nej, vi maa have det indrettet saaledes, at Varer, der kunne passere frit til Udlandet, ogsaa kunne passere her inden for Landets Grænser. Det maa gøres, selv om Kommunernes Ret synes at blive krænket noget derved. Men paa den anden Side bør vi være saa imødekommende over for Byerne som muligt. Som jeg sagde i Gaar: Byerne have ikke noget juridisk Krav, men der er et Billighedshensyn eller et moralsk Krav, som vi ogsaa maa tage i Betragtning. Jeg